

ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α

**ΤΗΣ 24^{ης} ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ ΤΟΥ
ΕΛΕΓΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΤΗΣ 10^{ης} ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2014**

-----0-----

Μ Ε Λ Η : Νικόλαος Αγγελάρας, Πρόεδρος, Φλωρεντία Καλδή, Ιωάννης Σαρμάς, Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Σωτηρία Ντούνη, Γαρυφαλλιά Καλαμπαλίκη, Χρυσούλα Καραμαδούκη και Άννα Λιγωμένου, Αντιπρόεδροι, Γεώργιος Βοΐλης, Γεωργία Μαραγκού, Μαρία Αθανασοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Ελένη Λυκεσά, Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Σταμάτιος Πουλής, Κωνσταντίνα Ζώη, Δέσποινα Καββαδία - Κωνσταντάρα, Αγγελική Μυλωνά, Αργυρώ Λεβέντη, Στυλιανός Λεντιδάκης, Χριστίνα Ρασσιά, Θεολογία Γναρδέλλη, Βιργινία Σκεύη, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Αγγελική Μαυρουδή, Βασιλική Σοφianού, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Δέσποινα Τζούμα, Δημήτριος Τσακανίκας, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου και Βασιλική Προβίδη, Σύμβουλοι.

Η Αντιπρόεδρος Μαρία Βλαχάκη και οι Σύμβουλοι Κωνσταντίνος Κωστόπουλος, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Δημήτριος Πέππας και Γεωργία Τζομάκα απουσίασαν δικαιολογημένα.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΟΣ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ : Μιχαήλ Ζυμής

ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ : Ελένη Αυγουστόγλου, Επίτροπος, που ασκεί και καθήκοντα αναπληρώτριας Επιτρόπου στην Υπηρεσία Επιτρόπου στη Γραμματεία του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

Α΄.

Β΄.

Γ΄.

Δ΄. Στη συνέχεια, η Σύμβουλος Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, η οποία ορίστηκε εισηγήτρια με τα Πρακτικά της 11^{ης}/24.6.2014 (Θέμα Α΄) Συνεδρίασης του Ι Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, φέρει προς συζήτηση το ζήτημα της αντίθεσης ή μη του άρθρου 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014 στις διατάξεις των άρθρων 98 παρ. 1 και 4 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο παραπέμφθηκε στην

Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου, με τα ως άνω Πρακτικά, ως μείζονος σπουδαιότητας. Ειδικότερα, το παραπέμπον Τμήμα δέχθηκε ότι η ανωτέρω διάταξη του ν. 4258/2014, ενόψει του σκοπού τον οποίο επιδιώκει -την αποκατάσταση, δηλαδή, συγκεκριμένων υπαλλήλων του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ., τα εντάλματα πληρωμής για την καταβολή των αποδοχών των οποίων κρίθηκαν μη θεωρητέα κατά τον προληπτικό έλεγχο των δαπανών, διότι ερείδοντο σε παράνομη απόσπαση σε φορέα Ο.Τ.Α., που διενεργήθηκε βάσει της μη ισχύουσας ως προς αυτούς διάταξης του άρθρου 64 του ν. 1416/1984- χωρίς να συναρτάται προς πάγια ομοίου περιεχομένου ρύθμιση, αντίκειται στα άρθρα 98 παρ. 1 και 4 παρ. 1 του Συντάγματος, στα οποία κατοχυρώνεται, αντίστοιχα, ο προληπτικός έλεγχος νομιμότητας των δαπανών που διενεργείται από το Ελεγκτικό Συνέδριο και η αρχή της ισότητας των πολιτών έναντι του νόμου.

Ο Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας Μιχαήλ Ζυμής διατύπωσε επί του θέματος αυτού την ακόλουθη έγγραφη γνώμη:

«**I.** Επί του μείζονος σπουδαιότητος νομικού ζητήματος της αντίθεσης ή μη του άρθρου 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014 στις διατάξεις των άρθρων 98 παρ. 1 και 4 παρ. 1 του Συντάγματος, το οποίο παραπέμφθηκε στην Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου με τα πρακτικά της 11ης/24.6.2014 Συνεδρίασης του I Τμήματος, που διαβιβάστηκαν στη Γραμματεία της Γενικής Επιτροπείας της Επικρατείας με το ΦΓ16/72822/20.10.2014 έγγραφο της Υπηρεσίας Επιτρόπου στη Γραμματεία της Ολομέλειας του Σώματος, εκθέτουμε τα ακόλουθα:

I. Ο ν. 4258/2014 «Διαδικασία Οριοθέτησης και ρυθμίσεις θεμάτων για τα υδατορέματα - ρυθμίσεις Πολεοδομικής νομοθεσίας και άλλες διατάξεις» (ΦΕΚ Α΄ 94/14.4.2014) ορίζει στην παρ. 4 του άρθρου 31 τα εξής: «Αποσπάσεις υπαλλήλων σε φορείς οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης που έλαβαν χώρα μετά την ισχύ του ν. 3528/2007 και μέχρι την ισχύ του παρόντος, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 64 του ν. 1416/1984 (Α΄ 18), θεωρούνται ότι πραγματοποιήθηκαν, από την έκδοσή τους, επιτρεπτά, κατά τις διατάξεις αυτές και εφόσον η νομιμότητά τους δεν πάσχει από άλλη αιτία, επιπλέον δε δεν έχουν ανακληθεί ή ακυρωθεί δικαστικά, παράγουν όλες τις νόμιμες συνέπειες».

II. Με την ως άνω διάταξη επιδιώκεται η «αποκατάσταση», σύμφωνα με την εισηγητική έκθεση του νόμου, υπαλλήλων του Δημοσίου, μονίμων ή ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, που αποσπάστηκαν σε φορείς Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης (ΟΤΑ), συμπεριλαμβανομένων των δημοτικών νομικών προσώπων δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου, με βάση τη διάταξη του άρθρου 64 του ν. 1416/1984 (ΦΕΚ Α΄ 18). Η αναγκαιότητα αυτή προέκυψε, κατά την εισηγητική έκθεση, επειδή «δημιουργήθηκε πρόβλημα με τους Επιτρόπους του Ελεγκτικού Συνεδρίου οι οποίοι δεν εγκρίνουν τα εντάλματα πληρωμής για τους συγκεκριμένους αποσπασθέντες». Τούτο, διότι σύμφωνα με την πάγια νομολογία του I Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου (βλ. ενδεικτικώς, πράξεις 1/2014, 123, 199,24, 2/2012, 116/2011, 203/2010, 272/2008), μετά τη θέση σε ισχύ του «Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων ΝΠΔΔ» (ΥΚ), κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 3528/2007 (ΦΕΚ Α΄ 26), στις διατάξεις του οποίου υπάγονται τόσο οι πολιτικοί

διοικητικοί υπάλληλοι του Κράτους και των ΝΠΔΔ (βλ. άρθρο 2 του Κώδικα αυτού), όσο και το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου (βλ. άρθρο 29 παρ. 1 του π.δ. 410/1988, ΦΕΚ Α΄ 191), δεν ισχύει οποιαδήποτε διάταξη που ρυθμίζει ζητήματα που διέπονται από αυτόν ή κατά τρόπο αντίθετο προς αυτόν, όπως εκείνη του άρθρου 64 του ν. 1416/1984 και, συνεπώς, δεν υφίστατο δυνατότητα απόσπασης δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων και υπαλλήλων ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου σε φορείς ΟΤΑ. Ενόψει του ως άνω νομοθετικού πλαισίου, τα αρμόδια όργανα του Ελεγκτικού Συνεδρίου έκριναν, κατά τη διαδικασία άσκησης του προληπτικού ελέγχου, μη θεωρητέα τα χρηματικά εντάλματα πληρωμής των αποδοχών των υπαλλήλων του Δημοσίου που αποσπάστηκαν σε φορείς ΟΤΑ με βάση τη σιωπηρώς καταργηθείσα διάταξη του άρθρου 64 του ν. 1416/1984, υπό την ισχύ του ΥΚ, ο οποίος δεν προέβλεπε αντίστοιχη δυνατότητα. Με τα δεδομένα αυτά, λαμβανομένων υπόψη και των αναφερομένων στην εισηγητική έκθεση της κρίσιμης διάταξης του άρθρου 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014 τα οποία δηλοποιούν το λόγο (ratio) της θέσπισής της, έχουμε τη γνώμη ότι, παρά την ευρεία διατύπωσή της, η διάταξη αυτή αποσκοπεί, προεχόντως, στη νομιμοποίηση των δαπανών για τις αμοιβές των παρανόμως αποσπασθέντων σε φορείς ΟΤΑ υπαλλήλων του Δημοσίου και όχι αυτοτελώς στη νομιμοποίηση των ίδιων των διοικητικών πράξεων απόσπασης αυτών, η οποία επέρχεται εξ αντανάκλασης και μάλιστα υπό τις ρητώς τιθέμενες προϋποθέσεις, αφενός να μην πάσχει η νομιμότητά τους από άλλη αιτία και, αφετέρου, να μην έχουν ανακληθεί ή ακυρωθεί δικαστικώς. Υπό την ερμηνευτική αυτή προσέγγιση, το άρθρο 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014 αποτελεί

νομιμοποιητική δαπανών διάταξη, αντίστοιχης λειτουργίας προς εκείνη του άρθρου 42 παρ. 1 του ν. 3731/2008 (ΦΕΚ Α΄ 263) με την οποία θεωρήθηκαν νόμιμες συμβάσεις καθαριότητας μεταξύ πρωτοβάθμιων ΟΤΑ και φυσικών ή νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου, καταρτισθείσες μέχρι τις 23.12.2008, υπό την έννοια ότι ο νομοθέτης προέβη σε μεταγενέστερη της διενέργειας των σχετικών δαπανών νομιμοποίησή τους (ΕΣ VII Τμ. πράξεις 87, 50, 20/2009 κ.ά.), καθώς και προς τις κριθείσες ως σύμφωνες με το άρθρο 98 του Συντάγματος διατάξεις των άρθρων 26 του ν. 3274/2004 (ΦΕΚ Α΄ 195), 29 παρ. 8 του ν. 3448/2006 (ΦΕΚ Α΄ 57) και 34 του ν. 3801/2009 (ΦΕΚ Α΄ 163) (ΕΣ Ολομ. αποφ. 2820/2011, 1751, 1750, 1749, 1748, 1747/2010). Υπό την παραδοχή αυτή, συνεπώς, η κρίσιμη διάταξη δεν αντίκειται στο άρθρο 98 παρ. 1 του Συντάγματος, αφού δεν πλήττεται δι' αυτής ο συνταγματικώς κατοχυρωμένος προληπτικός έλεγχος των δημοσίων δαπανών και, ειδικότερα, ο παρεμπόπτων έλεγχος των δημιουργικών της δαπάνης πράξεων, ούτε, περαιτέρω, τίθεται ζήτημα προσβολής δι' αυτής της κατοχυρωμένης στο άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος αρχής της ισότητας. Επιπροσθέτως, επισημαίνεται ότι με το άρθρο 28 του ν. 4257/2014 (ΦΕΚ Α΄ 93/14.4.2014) που τροποποίησε το άρθρο 73 παρ. 5 του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων, κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 3584/2007 (ΦΕΚ Α΄ 143), θεσμοθετήθηκε και πάλιν η δυνατότητα απόσπασης υπαλλήλων του Δημοσίου σε φορείς ΟΤΑ για το εφεξής χρονικό διάστημα, έστω και υπό εν μέρει διαφορετικές προϋποθέσεις σε σχέση με την προϋπάρξασα ρύθμιση του άρθρου 64 του ν. 1416/1984, συνεπώς

υφίσταται πλέον πάγια ρύθμιση για το εν λόγω ζήτημα, προς την οποία συναρτάται η κρίσιμη διάταξη του άρθρου 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014.

III. Κατόπιν τούτων, επί του μείζονος σπουδαιότητος νομικού ζητήματος που παραπέμφθηκε ενώπιον της Ολομέλειας με τα πρακτικά της 11ης/24.6.2014 Συνεδρίασης του Ι Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, έχουμε τη γνώμη ότι η διάταξη του άρθρου 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014 δεν αντίκειται στις διατάξεις των άρθρων 98 παρ. 1 και 4 παρ. 1 του Συντάγματος.

Αθήνα, 3 Δεκεμβρίου 2014

**Ο Γενικός Επίτροπος της Επικρατείας
του Ελεγκτικού Συνεδρίου**

ΜΙΧΑΗΛ ΖΥΜΗΣ»

Η εισηγήτρια Σύμβουλος Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου εξέθεσε τα ακόλουθα:

I. Με την 30/2014 Πράξη του Κλιμακίου Προληπτικού Ελέγχου Δαπανών στο Ι Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου κρίθηκε ότι δεν έπρεπε να θεωρηθεί το 60, οικονομικού έτους 2013, χρηματικό ένταλμα πληρωμής του ν.π.δ.δ. «Δημοτικοί Παιδικοί Σταθμοί Δήμου Αλίμου», που αφορούσε στην καταβολή αποδοχών μηνός Νοεμβρίου 2013 στην Ελένη Δαλαβούρα, υπάλληλο με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, του κλάδου ΤΕ Διοικητικού - Λογιστικού με βαθμό Δ', η οποία είχε αποσπαστεί από το Υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης στο ανωτέρω δημοτικό νομικό πρόσωπο. Ήχθη δε στην κρίση αυτή το Κλιμάκιο, με τις παραδοχές ότι: α) μη νόμιμα, με την οικ. 38948/30.9.2013 κοινή απόφαση των

Υπουργών Εσωτερικών και Διοικητικής Μεταρρύθμισης και Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης, αποσπάστηκε η εν λόγω υπάλληλος στο ν.π.δ.δ. του Δήμου για χρονικό διάστημα δύο (2) ετών, διότι υπό το καθεστώς ισχύος του «Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων ΝΠΔΔ» (Υ.Κ.), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 3528/2007, δεν ισχύουν οι διατάξεις του άρθρου 64 παρ. 1 του ν. 1416/1984, κατ' επίκληση των οποίων διενεργήθηκε η επίμαχη απόσπαση, οι εφαρμοστέες δε διατάξεις του άρθρου 68 του ως άνω Κώδικα δεν προβλέπουν τη δυνατότητα απόσπασης των υπαλλήλων του Δημοσίου και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου σε φορείς οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.), στους οποίους για την ταυτότητα του νομικού λόγου περιλαμβάνονται και τα νομικά πρόσωπα των δήμων και β) η πλημμέλεια της πράξης απόσπασης καθιστά μη νόμιμη την παροχή υπηρεσίας από την αποσπασμένη υπάλληλο προς το ανωτέρω δημοτικό νομικό πρόσωπο και την πληρωμή της μισθοδοσίας της από το τελευταίο και δεν δικαιολογείται λόγω συγγνωστής πλάνης, αφού τα αρμόδια όργανα των εμπλεκόμενων υπηρεσιών όφειλαν να συμμορφωθούν στις κείμενες διατάξεις, όπως παγίως ερμηνεύονται από το Δικαστήριο τούτο.

Το Ι Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, επιληφθέν της από 12.5.2014 αίτησης του ν.π.δ.δ. «Δημοτικοί Παιδικοί Σταθμοί Δήμου Αλίμου» για ανάκληση της προαναφερόμενης Πράξης του Κλιμακίου, δέχθηκε, με τα Πρακτικά της 11ης Συνεδρίασής του της 24.6.2014 (Θέμα Α'), ότι ορθώς το Κλιμάκιο απεφάνθη ότι η εντελλόμενη με το ανωτέρω χρηματικό ένταλμα δαπάνη δεν είναι νόμιμη, αβασίμως δε επικαλέσθηκε το δημοτικό νομικό πρόσωπο, ως λόγο

ανάκλησης της Πράξης του Κλιμακίου, τη μεταγενεστέρως εκδοθείσα διάταξη του άρθρου 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014, διότι αυτή τυγχάνει ανίσχυρη λόγω της αντίθεσής της με τα άρθρα 98 παρ. 1 και 4 παρ. 1 του Συντάγματος. Ενόψει, όμως, της μείζονος σπουδαιότητας του ζητήματος της αντίθεσης ή μη της προαναφερόμενης διάταξης του ν. 4258/2014 στις ανωτέρω διατάξεις του Συντάγματος, το Τμήμα παρέπεμψε την υπόθεση στην Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στην οποία νομίμως εισάγεται αυτή.

II. Α. Το άρθρο 98 του Συντάγματος ορίζει ότι: «1. Στην αρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ανήκουν ιδίως: α. Ο έλεγχος των δαπανών του Κράτους, καθώς και των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης ή άλλων νομικών προσώπων, που υπάγονται με ειδική διάταξη νόμου στο καθεστώς αυτό. β. (...). γ. Ο έλεγχος των λογαριασμών των δημοσίων υπολόγων και των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης ή άλλων νομικών προσώπων, που υπάγονται στον προβλεπόμενο από το εδάφιο α' έλεγχο. (...)». Από τη γραμματική και συστηματική ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων συνάγεται ότι ο συντακτικός νομοθέτης διαχωρίζει την ελεγκτική υπό ευρεία έννοια αρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου σε δύο φάσεις, διακεκριμένες μεταξύ τους: α) τον έλεγχο των δαπανών του Κράτους, καθώς και των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης ή νομικών προσώπων που υπάγονται με ειδική διάταξη νόμου στο καθεστώς αυτό, ο οποίος συνιστά τον προληπτικό έλεγχο και διενεργείται πριν από την εκταμίευση του δημοσίου χρήματος, με την ανάληψη υποχρέωσης (τόσο υπό τη νομική, όσο και υπό τη δημοσιονομική έννοια του όρου), καθώς και με την εκκαθάριση της δαπάνης, καταλήγει δε στη θεώρηση ή μη των σχετικών χρηματικών ενταλμάτων

πληρωμής από το αρμόδιο όργανο του Ελεγκτικού Συνεδρίου (άρθρο 98 παρ. 1 εδάφ. α΄ του Συντάγματος), β) τον έλεγχο των λογαριασμών ή απολογισμών των υπολόγων, ο οποίος συνιστά τον κατασταλτικό έλεγχο και διενεργείται στις πληρωμές που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί (άρθρο 98 παρ. 1 εδάφ. γ΄ του Συντάγματος). Με τις διατάξεις των άρθρων 73 παρ. 2 και 3, 75 και 79 παρ. 1 και 2 του Συντάγματος εκδηλώνεται η ιδιαίτερη μέριμνα του συντακτικού νομοθέτη για τη δημοσιονομική διαχείριση και τη διασφάλιση της δημοσιονομικής βιωσιμότητας, η οποία αποτελεί βασική προϋπόθεση για την τήρηση των βασικών αρχών του Συντάγματος, τη λειτουργία του κράτους και την εκτέλεση της αποστολής του. Με τη συνταγματική αυτή επιταγή προδήλως συνάδει και ο ασκούμενος από το Ελεγκτικό Συνέδριο προληπτικός έλεγχος νομιμότητας των δημοσίων δαπανών, που κατοχυρώνεται στο άρθρο 98 παρ. 1 εδάφιο α΄ του Συντάγματος, καθόσον με τον τελευταίο επιτυγχάνεται η περικοπή δαπανών για τις οποίες διαπιστώνονται νομικές πλημμέλειες (βλ. Πρακτικά Ολομ. Ε.Σ. 20^{ης} Γ.Σ. της 30.5.1979, 34^{ης} Γ.Σ. της 8.10.1984, 23^{ης} Γ.Σ. της 2.6.1997, 5^{ης} Γ.Σ. της 8.2.2006). Επομένως, η ανωτέρω ρύθμιση του Συντάγματος, στην οποία προβλέπεται ο έλεγχος των δαπανών, εμφανίζεται να ενσωματώνει, τουλάχιστον στον πυρήνα της, έναν ελεγκτικό θεσμό, του οποίου ένα από τα ουσιώδη χαρακτηριστικά, αν μη το πλέον ουσιώδες, είναι η πρόληψη διενέργειας παράνομης δαπάνης (βλ. Πρακτικά Ολομ. Ε.Σ. 22^{ης} Γ.Σ. της 19.11.2014). Εξάλλου, ο προληπτικός έλεγχος των δαπανών που ασκείται από το Ελεγκτικό Συνέδριο, με σκοπό τη διασφάλιση της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης, έχει χαρακτήρα αμιγώς δικαστικού, δηλαδή «εξωτερικού», ελέγχου,

καθόσον δεν ανήκει ούτε στην Εκτελεστική Εξουσία ή και ειδικότερα στη Διοικητική Λειτουργία, ούτε συμπεριλαμβάνεται στα όργανα, τα συσταθέντα από το Κοινοβούλιο, αλλά ασκείται από Σώμα ενταγμένο στη Δικαστική Λειτουργία (βλ. Πρακτικά Ολομ. Ε.Σ. 23^{ης} Γ.Σ. της 2.6.1997), τα μέλη του οποίου είναι δικαστικοί λειτουργοί, συνεπικουρούμενοι στο έργο τους από δικαστικούς ελεγκτικούς υπαλλήλους (βλ. Πρακτικά Ολομ. Ε.Σ. 23^{ης} Γ.Σ. της 11.9.2003).

Β. Ειδικότερα, η κατ' επιταγή του Συντάγματος αρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που αναφέρεται στον έλεγχο των δημοσίων δαπανών και η οποία ρυθμίζεται και ασκείται σύμφωνα με το νόμο, συνίσταται, μεταξύ άλλων, σε έλεγχο νομιμότητας και κανονικότητας αυτών. Εξάλλου, η δημόσια δαπάνη είναι κατ' αρχήν μια εκταμίευση, η οποία, όμως, για να συντελεσθεί νόμιμα πρέπει να προηγηθεί μια διοικητική και δημοσιονομική διαδικασία, στην οποία παρεμβαίνουν ορισμένα όργανα, που αποφασίζουν με βάση συγκεκριμένους κανόνες και με ιδιαίτερο τύπο. Ο όρος δημόσια δαπάνη αναφέρεται όχι στην απλή εκταμίευση, όπου ολοκληρώνεται η διαδικασία, αλλά στη διαδικασία που προηγείται, στα όργανα, τον τύπο, τους κανόνες ουσιαστικού δικαίου αυτής της διαδικασίας (βλ. Ι. Σαρμά, Το Δημόσιο Χρήμα υπό έλεγχο, 2003, σελ. 83-91). Ο προληπτικός δε έλεγχος του Ελεγκτικού Συνεδρίου ασκείται όχι για να διαπιστωθεί η διενέργεια της δαπάνης, αλλά πριν από την εκταμίευση, για την τήρηση των κανόνων πραγματοποίησης της δαπάνης, στηρίζεται δε σε κανόνες που περιέχονται στον Οργανισμό του Ελεγκτικού Συνεδρίου και αποτελούν κωδικοποίηση διατάξεων από το έτος 1923 και

εντεύθεν (π.δ. 774/1980, Α' 189) και ήδη στον Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 (Α' 52). Στο πλαίσιο του προληπτικού ελέγχου παρέχεται η δυνατότητα στο Ελεγκτικό Συνέδριο να εξετάσει το σύνολο της διαδικασίας της δημόσιας δαπάνης χωρίς κενά. Είναι η μόνη περίπτωση κατά την οποία η έννομη τάξη επιτρέπει σε όργανο της δικαστικής εξουσίας να εξετάσει τόσο συνολικά, όσο και σε βάθος, τις πράξεις που συνδέονται με την εκταμίευση του δημοσίου χρήματος (βλ. Πρακτικά Ολομ. Ε.Σ. 5^{ης} Γ.Σ. της 8.2.2006). Η Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου έχει ομόφωνα δεχθεί (βλ. Πρακτικά Ολομ. Ε.Σ. 20^{ης} Γ.Σ. της 30.5.1979, 34^{ης} Γ.Σ. της 8.10.1984, 23^{ης} Γ.Σ. της 2.6.1997) ότι ως έλεγχο των δημοσίων δαπανών το Σύνταγμα κατοχυρώνει τον ασκούμενο από το Ελεγκτικό Συνέδριο προληπτικό έλεγχο νομιμότητας των δημοσίων δαπανών, όπως έχει ιστορικά διαμορφωθεί και όπως ασκούσαν κατά το 1975, έτος ψήφισης του Συντάγματος. Σύμφωνα με τις προϊσχύουσες του Συντάγματος του 1975 διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 του ν.δ/τος 1265/1972 (Α' 197), που εν συνεχεία κωδικοποιήθηκαν στο άρθρο 17 παρ. 1 περ. α' του Οργανισμού του Ελεγκτικού Συνεδρίου και επαναλήφθηκαν στο άρθρο 28 παρ. 3 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, στο πλαίσιο του ελέγχου αυτού και προκειμένου αυτός (έλεγχος) να είναι ουσιαστικός και να ανταποκρίνεται στην αποστολή που εκπληρώνει, τα αρμόδια όργανα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ερευνούν παρεμπιπτόντως και τη νομιμότητα των δημιουργικών διοικητικών πράξεων της δαπάνης, εφόσον αυτές ασκούν επιρροή στη νομιμότητά της. Η διάταξη του άρθρου 98 του Συντάγματος διαπνέεται από την αντίληψη της δημοσιονομικής

πειθαρχίας των οικονομικών λειτουργιών της πολιτείας, η οποία, σε συνδυασμό με το άρθρο 80, καθώς και το πλέγμα των υπόλοιπων δημοσιονομικών διατάξεων του Συντάγματος, αποτελούν τη βάση για τη δημιουργία της γενικής αρχής της δημοσιονομικής πειθαρχίας, που, χωρίς να κατονομάζεται, διατρέχει τη νομολογία του Ελεγκτικού Συνεδρίου και συνηγορεί υπέρ ενός διεξοδικού και εκτενούς ελέγχου νομιμότητας των δημοσίων δαπανών, στον οποίο συμπεριλαμβάνεται και η παρεμπόδιση κρίση των ανωτέρω διοικητικών πράξεων. Εξάλλου, ο προληπτικός έλεγχος δεν εκτείνεται σε ζητήματα για τα οποία υφίσταται δεδικασμένο, ούτε καλύπτει τη σκοπιμότητα για την οποία εκδίδεται μια διοικητική πράξη. Σε αντίθεση δε με τα ισχύοντα στη διοικητική δίκη, στην οποία δεσπόζει το προσωπικό συμφέρον του προσφεύγοντος και, ως εκ τούτου, δεν τίθενται υπό αμφισβήτηση ατομικές διοικητικές πράξεις που διέφυγαν τον ευθύ ακυρωτικό έλεγχο, ο προληπτικός έλεγχος νομιμότητας είναι αμιγώς αντικειμενικός. Στην όλη διαδικασία του προληπτικού ελέγχου δεν υπεισέρχεται ο δικαιούχος του εντελλόμενου ποσού και το αποτέλεσμα του ελέγχου εξαντλείται στην εξουσία του διατάκτη να διατάξει ή μη ορισμένη δαπάνη (βλ. Πρακτικά Ολομ. Ε.Σ. 5^{ης} Γ.Σ. της 8.2.2006).

Γ. Η συνταγματική κατοχύρωση, όμως, της ακώλυτης άσκησης του προληπτικού ελέγχου δεν θα είχε νόημα χωρίς την ταυτόχρονη κατοχύρωση και της αποτελεσματικότητάς του, δηλαδή της δεσμευτικότητας των επιταγών του απέναντι τόσο στην εκτελεστική-διοικητική λειτουργία, όσο και στη νομοθετική. Και ναι μεν ανήκει στη ρυθμιστική εξουσία του κοινού νομοθέτη να καθορίσει το περιεχόμενο του ασκούμενου από το Ελεγκτικό Συνέδριο προληπτικού

ελέγχου, καθώς και τις προϋποθέσεις και τη διαδικασία για την ανάληψη και διενέργεια των δημοσίων δαπανών, πλην όμως, από τη στιγμή που έχει ήδη εκφραστεί η βούληση του νομοθέτη με την καθιέρωση συγκεκριμένου συστήματος ελέγχου και τη θέσπιση συγκεκριμένων προϋποθέσεων για την ανάληψη και διενέργεια των δαπανών, κωλύεται, για λόγους δημοσιονομικής νομιμότητας και χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης, η μεταγενέστερη και μάλιστα με αναδρομική δύναμη μεταβολή του εν λόγω συστήματος και των ανωτέρω προϋποθέσεων, με απώτερο και μόνο σκοπό την αποφυγή των συνεπειών που συνεπάγεται η άσκηση του ελέγχου αυτού, η οποία καταλήγει στη μη θεώρηση των χρηματικών ενταλμάτων, με τα οποία εντέλλονται μη νόμιμες δαπάνες. Τούτο δε, καθόσον με τον τρόπο αυτό επιχειρείται δια νόμου μεταβολή ή αφαίρεση αντικειμένων του ελεγκτικού χώρου του Ελεγκτικού Συνεδρίου, που συνεπάγεται ευθέως ή έμμεσα περιορισμό των ορίων της αρμοδιότητάς του στο βαθμό που ο ίδιος ο κοινός νομοθέτης του έχει καθορίσει, κατά παραμερισμό των διατάξεων που εξασφαλίζουν τις προϋποθέσεις της ακώλυτης και αποτελεσματικής λειτουργίας του. Εκ των ανωτέρω παρέπεται ότι δεν είναι συνταγματικά επιτρεπτός ο χαρακτηρισμός από τον κοινό νομοθέτη ως νόμιμων συγκεκριμένων διοικητικών πράξεων -και κατ' αποτέλεσμα και των δαπανών που αυτές συνεπάγονται- περί της μη νομιμότητας των οποίων έχει ήδη αποφανθεί το Ελεγκτικό Συνέδριο, στο πλαίσιο του ασκούμενου κατά το Σύνταγμα προληπτικού ελέγχου των δημοσίων δαπανών, εφόσον προκύπτει σαφώς ότι με τη νέα διάταξη που περιέχει αναδρομική ρύθμιση, δεν επιδιώκεται η μεταβολή του σχετικού νομοθετικού καθεστώτος με τη θέσπιση γενικής και

αφηρημένης ρύθμισης πάγιας εφαρμογής, η αναδρομικότητα της οποίας υπαγορεύεται από επιτακτικούς λόγους δημοσίου ή κοινωνικού συμφέροντος (πρβλ. ΑΠ 562/2009, 447/2007, 1127/2006, ΣτΕ 81/2013, 824/2012, 3734, 338/2011, 401/2010, 2993/2007, 4362/1997), αλλά αντιθέτως η παράκαμψη της αρχής της νομιμότητας και συναφώς και των εμποδίων που συνεπάγεται ο προληπτικός έλεγχος για συγκεκριμένες παράνομες εκταμιεύσεις. Η ανωτέρω δε ενέργεια του νομοθέτη συνιστά ανεπίτρεπτη επέμβαση στο συνταγματικά κατοχυρωμένο δικαστικό ελεγκτικό έργο του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αφού πρόκειται για ουσιώδη περιορισμό της κατά το άρθρο 98 παρ. 1 του Συντάγματος αρμοδιότητάς του για άσκηση προληπτικού ελέγχου, στον οποίο περιλαμβάνεται και ο παρεμπόδιος έλεγχος των δημιουργικών των δαπανών διοικητικών πράξεων (βλ. ανωτέρω σκέψη II Β), με αποτέλεσμα να αναιρείται η βούληση του συνταγματικού νομοθέτη για αποτροπή της δημοσιονομικής αυθαιρεσίας. Εξάλλου, ενδεχόμενη γενίκευση εκ μέρους της νομοθετικής λειτουργίας της τακτικής αυτής, της αναδρομικής δηλαδή νομιμοποίησης συγκεκριμένων διοικητικών πράξεων, οι οποίες -όπως, άλλωστε, και οι δαπάνες που στηρίζονται σε αυτές- έχουν ήδη κριθεί μη νόμιμες από το Ελεγκτικό Συνέδριο κατά τη διαδικασία του προληπτικού ελέγχου, θα οδηγούσε εκ των πραγμάτων σε σταδιακή απαξίωση του ελέγχου αυτού, αφού θα περιόριζε το αποτέλεσμά του σε απλή διάγνωση περί της μη νομιμότητας των γενεσιουργών των δαπανών διοικητικών πράξεων, χωρίς ουσιαστική δυνατότητα παρεμπόδισης των σχετικών παράνομων εκταμιεύσεων δημοσίου χρήματος και εν τέλει θα αναιρούσε το λόγο ύπαρξης του προληπτικού ελέγχου ως θεσμού για την

εδραίωση των αρχών της δημοσιονομικής νομιμότητας και της χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης.

III. Α. Με τη διάταξη του άρθρου 4 του Συντάγματος κατοχυρώνεται η αρχή της ισότητας, η οποία επιβάλλει την ομοιόμορφη μεταχείριση των προσώπων που τελούν υπό τις αυτές ή παρόμοιες συνθήκες. Ο κανόνας αυτός δεσμεύει τα συντεταγμένα όργανα της Πολιτείας και, ειδικότερα, τόσο τον κοινό νομοθέτη κατά την άσκηση του νομοθετικού έργου, όσο και τη Διοίκηση κατά την κανονιστική δράση της με νομοθετική εξουσιοδότηση. Η παράβαση της συνταγματικής αυτής αρχής ελέγχεται από τα δικαστήρια, ώστε να διασφαλίζεται η πραγμάτωση του κράτους δικαίου, ενώ κατά το δικαστικό αυτό έλεγχο, που είναι έλεγχος ορίων και όχι ορθότητας των νομοθετικών επιλογών, αναγνωρίζεται στον κοινό νομοθέτη και στην κανονιστικώς δρώσα Διοίκηση η ευχέρεια να ρυθμίζει με ενιαίο ή με διαφορετικό τρόπο τις ποικίλες προσωπικές ή πραγματικές καταστάσεις και σχέσεις, λαμβάνοντας υπόψη τις υφιστάμενες κοινωνικές, οικονομικές, επαγγελματικές ή άλλες συνθήκες που συνδέονται με καθεμία από αυτές τις καταστάσεις ή σχέσεις, με βάση γενικά και αντικειμενικά κριτήρια που βρίσκονται σε συνάφεια προς το αντικείμενο της ρύθμισης. Πρέπει, όμως, η επιλεγόμενη ρύθμιση να κινείται εντός των ορίων που διαγράφονται από την αρχή της ισότητας, τα οποία αποκλείουν τόσο την εκδήλως άνιση μεταχείριση είτε με τη μορφή της εισαγωγής ενός καθαρά χαριστικού μέτρου ή προνομίου μη συνδεδεμένου με αξιολογικά κριτήρια είτε με τη μορφή της επιβολής αδικαιολόγητης επιβάρυνσης ή της αφαίρεσης δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται ή παρέχονται από προϋφιστάμενο ή συγχρόνως τιθέμενο

γενικότερο κανόνα, όσο και την αυθαίρετη εξομοίωση διαφορετικών καταστάσεων ή την ενιαία μεταχείριση προσώπων που τελούν υπό διαφορετικές συνθήκες με βάση όλως τυπικά ή συμπτωματικά ή άσχετα μεταξύ τους κριτήρια (βλ. ΑΕΔ 1/2012, 3, 4/2007, Ε.Σ. Ολομ. 2654/2013, 2340/2009, ΣτΕ Ολομ. 1286/2012, 2396, 2180/2004, 1252/2003).

Β. Περαιτέρω, ο νομοθέτης δεν εμποδίζεται, κατ' αρχήν, να προσδώσει στο νόμο αναδρομική δύναμη, ρητά ή σιωπηρά, όταν δηλαδή από την έννοια και το σκοπό του συνάγεται νομοθετική βούληση να ρυθμιστούν και περασμένα γεγονότα ή σχέσεις του παρελθόντος, υπό τον όρο ότι τούτο δεν προσκρούει σε ρητές απαγορευτικές διατάξεις του Συντάγματος, δεν προσβάλλει συνταγματικά προστατευόμενα δικαιώματα, ούτε υπερβαίνει τα όρια που θέτει, μεταξύ άλλων, το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος. Εξάλλου, η αναδρομικότητα αυτή προσκρούει στην αρχή της ισότητας, όταν οι νέοι κανόνες δικαίου δεν έχουν γενικό χαρακτήρα, αλλά ρυθμίζουν ατομικά ορισμένες ή περιορισμένου αριθμού περιπτώσεις, καθώς και όταν δημιουργούνται διακρίσεις, χωρίς να συντρέχουν λόγοι γενικότερου δημοσίου ή κοινωνικού συμφέροντος (πρβλ. ΑΠ 562/2009, 1127/2006).

ΙV. Α. Ο ν. 1416/1984 «Τροποποίηση και συμπλήρωση διατάξεων της δημοτικής και κοινοτικής νομοθεσίας για την ενίσχυση της Αποκέντρωσης και την ενδυνάμωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης» (Α' 18) ορίζει στο άρθρο 64, υπό τον τίτλο «Απόσπαση υπαλλήλων σε φορείς οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης», ότι: «1. Με κοινή απόφαση των Υπουργών Εσωτερικών και του αρμόδιου κατά περίπτωση υπουργού ύστερα από σύμφωνη γνώμη του αρμόδιου

διοικητικού συμβουλίου ή του αρμόδιου διοικητή, επιτρέπεται απόσπαση υπαλλήλων του δημόσιου τομέα, όπως αυτός προσδιορίζεται από τις διατάξεις της παρ. 6 του άρθρου 1 του Ν. 1256/82, σε φορείς οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης ή νομικά πρόσωπα, ιδρύματα ή αμιγείς επιχειρήσεις δημοτικές ή κοινοτικές ή σε αναπτυξιακούς συνδέσμους ή σε τοπική ένωση δήμων και κοινοτήτων ή στην κεντρική ένωση δήμων και κοινοτήτων Ελλάδας για την αντιμετώπιση πρόσκαιρων ή εποχιακών αναγκών και για χρονικό διάστημα μέχρι δύο έτη. Η απόφαση για την απόσπαση εκδίδεται ύστερα από αίτηση του ενδιαφερομένου φορέα και γραπτή συγκατάθεση του υπαλλήλου που αποσπάται.

2. Ο χρόνος υπηρεσίας που διανύεται με απόσπαση στους παραπάνω φορείς λογίζεται για όλες τις συνέπειες ως συνεχής πραγματική υπηρεσία των υπαλλήλων στην οργανική τους θέση και οι αποδοχές τους και οι εισφορές σε ασφαλιστικούς οργανισμούς για το χρόνο της απόσπασης καταβάλλονται από το φορέα στον οποίο αποσπάστηκαν. Η απόσπαση μπορεί να αρθεί οποτεδήποτε από τα όργανα που την αποφάσισαν με πρωτοβουλία τους ή ύστερα από αίτηση του φορέα στον οποίο έγινε η απόσπαση. 3. Στους υπαλλήλους που αποσπώνται, σύμφωνα με το άρθρο αυτό, καταβάλλονται οι πρόσθετες αμοιβές και η αποζημίωση που προβλέπονται για την περίπτωση αυτή από τη νομοθεσία που διέπει την υπηρεσία από την οποία αποσπώνται». Περαιτέρω, το άρθρο 5 παρ. 2 του ν. 3801/2009 «Ρυθμίσεις θεμάτων προσωπικού με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου και άλλες διατάξεις οργάνωσης και λειτουργίας της Δημόσιας Διοίκησης» (Α' 163) ορίζει ότι: «Στις διατάξεις του Κεφαλαίου Β' του π.δ.410/1988 (...) υπάγεται όλο το προσωπικό με σύμβαση

εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου (...)). Εξάλλου, το άρθρο 29 παρ. 1 του π.δ/τος 410/1988 «Κωδικοποίηση σε ενιαίο κείμενο των διατάξεων της κείμενης νομοθεσίας, που αφορούν το προσωπικό με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου του Δημοσίου, των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και των λοιπών Νομικών Προσώπων Δημοσίου Δικαίου» (Α' 191) ορίζει ότι: «1. Οι διατάξεις που ισχύουν κάθε φορά για τις αποσπάσεις των δημοσίων πολιτικών διοικητικών υπαλλήλων εφαρμόζονται ανάλογα και για το προσωπικό του Δημοσίου και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου που υπάγονται στο Κεφάλαιο αυτό», ενώ, σύμφωνα με το άρθρο 2 του ανωτέρω π.δ/τος: «Όπου στον Κώδικα αυτό αναφέρεται ο όρος "Υπαλληλικός Κώδικας", νοείται ο νόμος 1811/1951 "Περί Κώδικος Καταστάσεως των Δημοσίων Διοικητικών Υπαλλήλων", όπως αυτός ισχύει κάθε φορά». Περαιτέρω, ο Κώδικας Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ (στο εξής Υ.Κ.), που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 3528/2007 (Α' 26) ορίζει στο άρθρο 2 ότι: «1. Στις διατάξεις του παρόντος Κώδικα υπάγονται οι πολιτικοί διοικητικοί υπάλληλοι του κράτους και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου. (...)), στο άρθρο 68, υπό τον τίτλο απόσπαση, ότι: «1. Με απόφαση των οικείων Υπουργών επιτρέπεται η απόσπαση υπαλλήλων δημοσίων υπηρεσιών κάθε μορφής ή νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου σε υπηρεσία άλλου Υπουργείου ή σε νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου για την αντιμετώπιση σοβαρών και επείγουσών υπηρεσιακών αναγκών προσωρινού χαρακτήρα μετά από γνώμη των οικείων υπηρεσιακών συμβουλίων. (...). 10. Με την απόφαση της απόσπασης καθορίζεται η υπηρεσία η οποία επιβαρύνεται με τη μισθοδοσία του

αποσπασμένου υπαλλήλου. (...). 12. Ειδικές διατάξεις διατηρούνται σε ισχύ» και στο άρθρο 168 παρ. 10 ότι: « Κάθε διάταξη που είναι αντίθετη με τον παρόντα Κώδικα ή ρυθμίζει θέματα που διέπονται από αυτόν καταργείται». Τέλος, στο άρθρο 25 του ν. 4024/2011 (Α' 226), όπως αυτό ισχύει κατά τον κρίσιμο εν προκειμένω χρόνο, δηλαδή μετά την αντικατάστασή του με την παρ. 15 του άρθρου 9 του ν. 4057/2012 (Α' 54/14.3.2012) ορίζεται ότι: «Οι υπάλληλοι που αποσπώνται ή μετακινούνται από την Υπηρεσία τους σε άλλη Υπηρεσία του Δημοσίου, Ν.Π.Δ.Δ., Ν.Π.Ι.Δ. και Ο.Τ.Α. λαμβάνουν τις μηνιαίες αποδοχές του βαθμού και του μισθολογικού τους κλιμακίου. Σε κάθε περίπτωση από 1.1.2012 η καταβολή των αποδοχών των αποσπασμένων διενεργείται από την υπηρεσία στην οποία έχουν τοποθετηθεί (...)».

Β. Κατά την έννοια των ανωτέρω διατάξεων, όπως παγίως ερμηνεύονται από το Δικαστήριο τούτο (Ε.Σ. Πρ. Ι Τμ. 1/2014, 123, 199, 24, 2/2012, 116/2011, 203/2010, 272/2008), υπό το καθεστώς ισχύος του κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν. 3528/2007 Κώδικα Κατάστασης Δημοσίων Πολιτικών Διοικητικών Υπαλλήλων και Υπαλλήλων Ν.Π.Δ.Δ., στις διατάξεις του οποίου υπάγονται οι πολιτικοί διοικητικοί υπάλληλοι του Κράτους και των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου (βλ. άρθρο 2 αυτού), δεν ισχύει οποιαδήποτε διάταξη που ρυθμίζει ζητήματα είτε που διέπονται από αυτόν, είτε κατά τρόπο αντίθετο με αυτόν. Συνεπώς, η ως άνω διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 64 του ν. 1416/1984, η οποία παρέχει τη δυνατότητα απόσπασης υπαλλήλων του δημοσίου τομέα σε οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης (Ο.Τ.Α.), δεν ισχύει κατά το μέρος που αφορά σε αποσπάσεις δημοσίων πολιτικών υπαλλήλων και

υπαλλήλων ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου (βλ. άρθρα 5 παρ. 2 του ν. 3801/2009 και 29 του π.δ/τος 410/1988), δεδομένου ότι η απόσπαση αυτών ρυθμίζεται αποκλειστικά από τις διατάξεις του άρθρου 68 του ισχύοντος Υ.Κ., οι οποίες δεν προβλέπουν τέτοια δυνατότητα. Και ναι μεν η διάταξη της παρ. 12 του ως άνω άρθρου 68 προβλέπει ότι διατηρούνται σε ισχύ ειδικές διατάξεις, πλην ως τέτοιες δεν μπορούν να θεωρηθούν οι ρυθμίσεις του άρθρου 64 παρ. 1 του ν. 1416/1984, ως εκ του γενικού τους χαρακτήρα, καθώς αναφέρονται στην απόσπαση υπαλλήλων του δημοσίου τομέα εν γένει, όπως αυτός εκάστοτε οριοθετείται. Ενόψει των ανωτέρω, δεν είναι νόμιμη, ως μη προβλεπόμενη από την εφαρμοστέα διάταξη του άρθρου 68 παρ. 1 του Υ.Κ., η απόσπαση δημοσίου υπαλλήλου, καθώς και υπαλλήλου του Δημοσίου με σχέση εργασίας ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, σε δήμο. Για την ταυτότητα του νομικού λόγου, το ίδιο ισχύει και ως προς την απόσπαση των ως άνω αναφερόμενων υπαλλήλων σε δημοτικά νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, λόγω της λειτουργικής τους σύνδεσης με τους οικείους δήμους στην εδαφική περιφέρεια των οποίων συνιστώνται. Ειδικότερα, σύμφωνα με τα άρθρα 239 και 240 του Κώδικα Δήμων και Κοινοτήτων (ν. 3463/2006, Α' 114) και 103 του ν. 3852/2010 (Α' 87), τα εν λόγω νομικά πρόσωπα συνιστώνται κατόπιν απόφασης του οικείου δημοτικού συμβουλίου, που ελέγχεται από πλευράς νομιμότητας από το Γενικό Γραμματέα Αποκεντρωμένης Διοίκησης, με σκοπό την οργάνωση και τη λειτουργία ορισμένης δημοτικής υπηρεσίας με γνώμονα την καλύτερη εξυπηρέτηση των αναγκών των δημοτών, στο δε διοικητικό τους συμβούλιο, το οποίο ορίζεται από το δημοτικό συμβούλιο, μετέχουν ως μέλη, μεταξύ άλλων, ο δήμαρχος και

δημοτικοί σύμβουλοι. Τα εν λόγω νομικά πρόσωπα, αν και εμπίπτουν στην ευρύτερη έννοια των δημοσίων νομικών προσώπων που απαρτίζουν τη δημόσια διοίκηση εν ευρεία εννοία, εντούτοις, ενόψει της άμεσης συνάρτησης και του λειτουργικού δεσμού τους με τους οικείους δήμους όσον αφορά στη σύσταση, τη διοίκηση, τους πόρους (άρθρο 240 παρ. 4 του ν. 3463/2006) και τον επιδιωκόμενο σκοπό, διακρίνονται σαφώς από τα ιδρυόμενα με πράξη του νομοθετικού οργάνου ή με πράξη εκδοθείσα κατά νομοθετική εξουσιοδότηση νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, στα οποία μεταβιβάζονται περιουσιακά στοιχεία του Δημοσίου, με αποτέλεσμα, κατά την ορθή ερμηνεία της διάταξης του άρθρου 68 παρ. 1 του νέου Υ.Κ., να μην δύνανται να υπαχθούν στο ρυθμιστικό της πεδίο.

V. Α. Ακολούθως, ο ν. 4258/2014 «Διαδικασία Οριοθέτησης και ρυθμίσεις θεμάτων για τα υδατορέματα - ρυθμίσεις Πολεοδομικής νομοθεσίας και άλλες διατάξεις» (Α' 94/14-04-2014) ορίζει στην παρ. 4 του άρθρου 31 τα εξής: «Αποσπάσεις υπαλλήλων σε φορείς οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης που έλαβαν χώρα μετά την ισχύ του ν. 3528/2007 και μέχρι την ισχύ του παρόντος, κατ' εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 64 του ν. 1416/1984 (Α' 18), θεωρούνται ότι πραγματοποιήθηκαν, από την έκδοσή τους επιτρεπτά, κατά τις διατάξεις αυτές και εφόσον η νομιμότητά τους δεν πάσχει από άλλη αιτία, επιπλέον δε δεν έχουν ανακληθεί ή ακυρωθεί δικαστικά, παράγουν όλες τις νόμιμες συνέπειες». Εξάλλου, ο Κώδικας Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 3584/2007 (Α' 143) ορίζει στην παρ. 5 του άρθρου 73, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 28 του

ν. 4257/2014 (Α΄ 93) με την προσθήκη των λέξεων «και αντίστροφα», ότι: «Επίσης επιτρέπεται απόσπαση υπαλλήλων Ο.Τ.Α. σε υπηρεσίες υπουργείων, νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και Ο.Τ.Α. Β΄ βαθμού «και αντίστροφα», για την αντιμετώπιση σοβαρών και επειγουσών υπηρεσιακών αναγκών προσωρινού χαρακτήρα, με κοινή απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών, Δημόσιας Διοίκησης και Αποκέντρωσης και του κατά περίπτωση αρμόδιου Υπουργού, ύστερα από γνώμη των οικείων υπηρεσιακών συμβουλίων. Απόσπαση για προσωπικούς λόγους είναι δυνατή κατ' εξαίρεση και εφόσον οι ανάγκες της υπηρεσίας το επιτρέπουν. Η διάρκεια της αποσπάσεως της παραγράφου αυτής δεν μπορεί να υπερβαίνει τα δύο (2) έτη συνολικά. Με αίτηση του υπαλλήλου, η απόσπαση μπορεί να παρατείνεται για ένα (1) ακόμη έτος».

Β. Με το άρθρο 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014, σύμφωνα με την εισηγητική επ' αυτού έκθεση, «ρυθμίζεται το πρόβλημα που δημιουργήθηκε με τους επιτρόπους του Ελεγκτικού Συνεδρίου, οι οποίοι δεν εγκρίνουν τα εντάλματα πληρωμής για τους συγκεκριμένους αποσπασθέντες διότι οι αποσπάσεις τους υλοποιήθηκαν με τις διατάξεις του ν. 1416/1984 ενώ ισχύουν οι διατάξεις του ν. 3528/2007 που ρυθμίζουν το ζήτημα των αποσπάσεων», επιδιώκεται δε «να επέλθει η αποκατάσταση των συγκεκριμένων υπαλλήλων, οι οποίοι δεν ευθύνονται για την πρόκληση του εν λόγω ζητήματος». Η ανωτέρω διάταξη, ενόψει του σκοπού τον οποίο επιδιώκει, ο οποίος συνίσταται στην «αποκατάσταση» «συγκεκριμένων» υπαλλήλων του Δημοσίου ή ν.π.δ.δ., τα εντάλματα πληρωμής για την καταβολή των αποδοχών των οποίων κρίθηκαν μη

θεωρητέα κατά τον προληπτικό έλεγχο των σχετικών δαπανών, διότι στηρίζονταν σε παράνομη διοικητική πράξη -ειδικότερα δε σε απόσπαση σε φορέα Ο.Τ.Α., που διενεργήθηκε βάσει της μη ισχύουσας διάταξης του άρθρου 64 του ν. 1416/1984 ως προς τους υπαλλήλους αυτούς, οι οποίοι εμπίπτουν στο ρυθμιστικό πεδίο των διατάξεων του Υ.Κ. (σχετ. άρθρο 68 αυτού)- αντίκειται στο άρθρο 98 παρ. 1 του Συντάγματος, στο οποίο κατοχυρώνεται ο προληπτικός έλεγχος νομιμότητας των δαπανών που διενεργείται από το Ελεγκτικό Συνέδριο. Τούτο δε, καθόσον αποκλειστικός σκοπός της ως άνω ρύθμισης είναι, όπως σαφώς προκύπτει από το προεκτεθέν περιεχόμενο της αιτιολογικής έκθεσης που τη συνοδεύει, η παρέμβαση του νομοθέτη στον συνταγματικά κατοχυρωμένο προληπτικό έλεγχο των δημοσίων δαπανών, στον οποίο περιλαμβάνεται και ο παρεμπίπτων έλεγχος των δημιουργικών της δαπάνης διοικητικών πράξεων. Η πρόθεση δε αυτή του νομοθέτη συνάγεται, εξάλλου, και από το γεγονός ότι δεν παρεμβαίνει με πάγιου χαρακτήρα -έστω και αναδρομική- ρύθμιση, μεταβάλλοντας το νομοθετικό καθεστώς που διέπει τη διενέργεια των αποσπάσεων των υπαλλήλων του Δημοσίου και ν.π.δ.δ., αλλά, κατά παράβαση των αρχών της δημοσιονομικής νομιμότητας, χρηστής δημοσιονομικής διαχείρισης και ισότητας, απλώς και μόνο νομιμοποιεί εκ των υστέρων τις ήδη κριθείσες, στο πλαίσιο του προληπτικού ελέγχου, από τα αρμόδια όργανα του Ελεγκτικού Συνεδρίου ως παράνομες αποσπάσεις των εν λόγω υπαλλήλων και κατ' αποτέλεσμα και τις δαπάνες για την καταβολή των αποδοχών αυτών, που στηρίζονται στις ως άνω παράνομες διοικητικές πράξεις. Και τούτο, παρά την, ήδη από τη θέση σε ισχύ του ν. 3528/2007 (Υ.Κ.), διαμορφωθείσα πάγια

νομολογία του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με το ζήτημα αυτό (βλ. ανωτέρω σκέψη IV Β), με αποκλειστικό και μόνο σκοπό να παρακαμφθούν στις συγκεκριμένες αυτές περιπτώσεις τα εμπόδια που δημιουργήθηκαν στη διενέργεια σχετικών παράνομων εκταμιεύσεων από την άσκηση του προληπτικού ελέγχου, ο οποίος κατέληξε στη μη θεώρηση των οικείων χρηματικών ενταλμάτων. Ειδικότερα, η εν λόγω αναδρομική ρύθμιση δεν συνοδεύεται από αντίστοιχη πάγια ρύθμιση, δεδομένου ότι η διάταξη του άρθρου 73 παρ. 5 του ν. 3584/2007, όπως τροποποιήθηκε από το άρθρο 28 παρ. 1 του ν. 4257/2014 (βλ. ανωτέρω σκέψη V Α), με την οποία προβλέπεται πλέον δυνατότητα απόσπασης και υπαλλήλων του Δημοσίου και ν.π.δ.δ. σε φορείς Ο.Τ.Α., δεν είναι ομοίου περιεχομένου με αυτή του άρθρου 64 του ν. 1416/1984, κατ' επίκληση της οποίας διενεργήθηκαν οι επίμαχες παράνομες αποσπάσεις. Και τούτο, διότι για τη νομιμότητα των αποσπάσεων που διενεργούνται μετά την έναρξη ισχύος της νέας αυτής πάγιας ρύθμισης του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων, θεσπίζονται διαφορετικές, σε σχέση με την ως άνω διάταξη του ν. 1416/1984, προϋποθέσεις, καθόσον απαιτείται σύμφωνη γνώμη των οικείων υπηρεσιακών συμβουλίων. Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι, στην προκειμένη περίπτωση, η παρέμβαση του κοινού νομοθέτη με την αναδρομική και *ad hoc* νομιμοποίηση, με την επίμαχη διάταξη του ν. 4258/2014, των αποσπάσεων που ήδη ελέγχθηκαν παρεμπιπτόντως και κρίθηκαν μη νόμιμες από τα αρμόδια όργανα του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στην ουσία καθιστά ανενεργό και, συνακόλουθα, καταλύει ανεπίτρεπτα τη συνταγματικά κατοχυρωμένη αρμοδιότητα του Ελεγκτικού Συνεδρίου για την

άσκηση προληπτικού ελέγχου επί των δαπανών του Κράτους και των Ο.Τ.Α., χωρίς τούτο, όπως προκύπτει από τον σκοπό του νομοθέτη, που ρητά διαλαμβάνεται στην οικεία αιτιολογική έκθεση, να δικαιολογείται από επιτακτικούς λόγους δημοσίου ή κοινωνικού συμφέροντος. Εξάλλου, με την επίμαχη αναδρομική ρύθμιση, η οποία δεν συναρτάται, όπως προεκτέθηκε, με γενική και αφηρημένη, ομοίου περιεχομένου, ρύθμιση πάγιας εφαρμογής, τίθενται, κατά παράβαση της αρχής της ισότητας, σε πλεονεκτικότερη θέση οι «συγκεκριμένοι» υπάλληλοι του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ., που παρανόμως αποσπάστηκαν σε φορείς Ο.Τ.Α. κατά το προαναφερόμενο χρονικό διάστημα (μετά την ισχύ του ν. 3528/2007 και μέχρι την ισχύ του νόμου αυτού), έναντι των υπαλλήλων που κατά το ίδιο διάστημα είτε δεν αποσπάστηκαν, είτε οι πράξεις απόσπασής τους έχουν ανακληθεί, διότι η διοίκηση συμμορφώθηκε με το νόμο και τη νομολογία του Ελεγκτικού Συνεδρίου, καθώς και έναντι των υπαλλήλων του Δημοσίου και των ν.π.δ.δ. των οποίων οι αποσπάσεις σε φορείς Ο.Τ.Α. διενεργούνται μετά την έναρξη ισχύος του ίδιου νόμου (4258/2014), καθόσον στην τελευταία περίπτωση οι εν λόγω αποσπάσεις διενεργούνται βάσει διάφορης και μάλιστα αυστηρότερης διαδικασίας (βλ. ανωτέρω διάταξη του άρθρου 73 παρ. 5 του ν. 3584/2007, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 28 του ν. 4257/2014), χωρίς από τη διάκριση αυτή να εξυπηρετείται, ενόψει του προεκτεθέντος λόγου (ratio) για τον οποίο θεσπίστηκε η επίμαχη αναδρομική ρύθμιση, το γενικότερο δημόσιο ή κοινωνικό συμφέρον. Σε κάθε περίπτωση, δεν τίθεται ζήτημα «αποκατάστασης» των συγκεκριμένων υπαλλήλων, διότι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 43 του ν. 3528/2007 και 17 παρ. 1 του

π.δ/τος 410/1988, οι εν λόγω υπάλληλοι δικαιούνται των αποδοχών τους, αφού για την παράνομη απόσπασή τους δεν έχουν οι ίδιοι υπαιτιότητα, πλην όμως υπόχρεος για την καταβολή αυτών είναι η υπηρεσία της κύριας οργανικής θέσης τους και όχι ο φορέας Ο.Τ.Α. στον οποίο αυτοί παρανόμως αποσπάστηκαν. Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η διάταξη του άρθρου 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014, ως αντικείμενη στα άρθρα 98 παρ. 1 και 4 παρ. 1 του Συντάγματος, τυγχάνει ανίσχυρη και μη εφαρμοστέα.

VI. Η Ολομέλεια, μετά από διαλογική συζήτηση μεταξύ των μελών της, αποδέχθηκε, κατά πλειοψηφία, την ανωτέρω εισήγηση.

Κατά την ειδικότερη γνώμη, όμως, του Αντιπροέδρου Ιωάννη Σαρμά, η διάταξη του άρθρου 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014 αντίκειται μόνο στο άρθρο 98 παρ. 1 του Συντάγματος.

Μειοψήφησαν επτά (7) μέλη του Δικαστηρίου, ήτοι οι Αντιπρόεδροι Ανδρονίκη Θεοτοκάτου και Σωτηρία Ντούνη και οι Σύμβουλοι Γεώργιος Βοΐλης, Γεωργία Μαραγκού, Ελένη Λυκεσά, Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη και Σταμάτιος Πουλής, οι οποίοι διατύπωσαν την ακόλουθη γνώμη: Με τις διατάξεις του άρθρου 64 του ν. 1416/1984 επιτρέπεται η απόσπαση υπαλλήλων του δημόσιου τομέα (άρθ. 1 παρ. 6 του ν. 1256/1982) σε φορείς οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης. Μεταγενεστέρως, εκδόθηκε ο δημοσιονομικός Κώδικας (ν. 3528/2007), ο οποίος ως προς τις αποσπάσεις προβλέπει, στο άρθρο 68, μόνο τις αποσπάσεις υπαλλήλων μεταξύ δημόσιων υπηρεσιών και ν.π.δ.δ. και αντιστρόφως. Τούτο δε ευλόγως, αφού ο εν λόγω Κώδικας ρυθμίζει μόνο ζητήματα περί της κατάστασης των πολιτικών

διοικητικών υπαλλήλων του κράτους και των ν.π.δ.δ. (άρθρο 2 αυτού) και δεν υπάγεται στο ρυθμιστικό του πεδίο το ζήτημα των αποσπάσεων σε θέσεις στους Ο.Τ.Α. Για το λόγο αυτό, στην παράγραφο 12 του ως άνω άρθρου 68 του Κώδικα διαλαμβάνεται, ως προς τις αποσπάσεις, ότι «ειδικές διατάξεις διατηρούνται σε ισχύ». Τέτοια δε ειδική διάταξη είναι αυτή του άρθρου 64 του ν. 1416/1984, με την οποία επιτρέπεται η απόσπαση υπαλλήλων του δημόσιου τομέα σε φορείς οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και η οποία ουδέποτε καταργήθηκε. Εξάλλου, η διάταξη αυτή δεν μπορεί να θεωρηθεί καταργηθείσα «ως εκ του γενικού της χαρακτήρα», όπως υποστηρίζει η πλειοψηφία, καθόσον η έννοια γένους εν προκειμένω είναι η απόσπαση και δη η δυνατότητα απόσπασης μεταξύ δημοσίων υπηρεσιών, ν.π.δ.δ., ο.τ.α., κρατικών νομικών προσώπων, δημοτικών νομικών προσώπων κ.ά.. Συνεπώς, η διάταξη αυτή, με την οποία ρυθμίζεται το ειδικό ζήτημα της δυνατότητας αποσπάσεως υπαλλήλων του δημόσιου τομέα στους ο.τ.α., είναι ειδική και συνακολούθως μη καταργηθείσα. Πέραν τούτων, η δημόσια διοίκηση, εκλαμβάνοντας – ορθώς κατά τη μειοψηφούσα γνώμη – ότι η διάταξη δεν είχε καταργηθεί, διενεργούσε, δυνάμει αυτής, τις αποσπάσεις των δημοσίων υπαλλήλων στους ο.τ.α. και μετά την έναρξη ισχύος, κατά τα ως άνω, του δημοσιοϋπαλληλικού Κώδικα. Εν τέλει, με το άρθρο 73 παρ. 5 του Κώδικα Κατάστασης Δημοτικών και Κοινοτικών Υπαλλήλων (ν. 3584/2007), όπως συμπληρώθηκε με το άρθρο 28 του ν. 4257/2014, υιοθετήθηκε πάγια ρύθμιση με την οποία επιτρέπεται η απόσπαση υπαλλήλων των ο.τ.α. σε δημόσιες υπηρεσίες και ν.π.δ.δ. και αντιστρόφως. Η διάταξη αυτή, ανεξαρτήτως των ειδικότερων διαδικαστικών της

προϋποθέσεων, εκφράζει, ενόψει και της ανορθολογικότητας στην κατανομή του προσωπικού του δημόσιου τομέα, την σταθερή βούληση και επιλογή του νομοθέτη περί κινητικότητας των υπαλλήλων μεταξύ των φορέων του δημόσιου τομέα. Ενόψει όμως της νομολογίας του Ελεγκτικού Συνεδρίου ότι δηλαδή η διάταξη του άρθρου 64 του ν. 1416/1984 έχει καταργηθεί και προκειμένου να διορθωθούν δυσλειτουργίες στη διοίκηση σχετικώς με τις αποσπάσεις που διενεργήθηκαν στο επίμαχο μεσοδιάστημα, υιοθετήθηκε ρύθμιση (άρθ. 31 παρ. 4 του ν. 4258/2014) σύμφωνα με την οποία οι αποσπάσεις που πραγματοποιήθηκαν κατ' εφαρμογή του ως άνω άρθρου 64 θεωρούνται επιτρεπτές, εάν η νομιμότητά τους δεν πάσχει από άλλη αιτία. Η διάταξη αυτή είναι αμιγούς διοικητικού χαρακτήρα και ρυθμίζονται πραγματικές καταστάσεις και προβλήματα που ανέκυψαν από αποσπάσεις που θεωρήθηκαν από το Ελεγκτικό Συνέδριο, καλώς ή κακώς, μη νόμιμες. Συνεπώς, με τη διάταξη αυτή ούτε θίγεται ούτε περιορίζεται ο προληπτικός έλεγχος του Ελεγκτικού Συνεδρίου ούτε δε, πολλώ μάλλον, προσβάλλεται η συνταγματική αρχή της ισότητας, καθόσον αφενός μεν είναι διοικητικού και όχι δημοσιονομικού περιεχομένου, αφού με αυτή ρυθμίζονται προεχόντως ζητήματα διοικητικών αποσπάσεων, αφετέρου δε, σε τελευταία ανάλυση, δεν επάγεται δημοσιονομικές επιπτώσεις, αφού, όπως αποδέχεται και η πλειοψηφία, ο αποσπασθείς υπάλληλος πρέπει να πληρωθεί είτε από τον φορέα στον οποίο αποσπάσθηκε είτε, όπως πρεσβεύει η πλειοψηφία, από τον φορέα της οργανικής του θέσης. Συνακολούθως, πώς μπορεί να γίνεται λόγος για απαξίωση, κατάλυση ή περιορισμό της αποτελεσματικότητας κ.λπ. του προληπτικού ελέγχου από μια διοικητικού

χαρακτήρα διάταξη που δεν έχει δημοσιονομικές επιπτώσεις, αφού η εφαρμογή της δεν συνεπάγεται επιπρόσθετη εκταμίευση δημοσίου χρήματος. Τέλος, η παραβίαση της συνταγματικής αρχής της ισότητας προϋποθέτει ότι μια διάταξη σε σχέση με κάποια άλλη διάταξη ή άλλες διατάξεις παρέχει αδικαιολόγητα προνόμια ή επιβάλλει αδικαιολόγητες στερήσεις ή επιβαρύνσεις υπέρ ή κατά φυσικών ή νομικών προσώπων. Ο θεσμός όμως της απόσπασης, ανεξαρτήτως εάν γίνεται με τη συγκατάθεση ή μη του υπαλλήλου, εξυπηρετεί υπηρεσιακές ανάγκες και δεν αποτελεί προνόμιο ή βάρος για τον υπάλληλο, ώστε να τίθεται ζήτημα παραβίασεως της αρχής της ισότητας. Εξάλλου, εάν για τη διαδικασία διενέργειας μιας διοικητικής πράξεως θεσπίζονται περισσότερες και αυστηρότερες προϋποθέσεις σε σχέση με μια αντίστοιχη διοικητική πράξη, μπορεί ενδεχομένως να δηλώνει ανορθολογισμό και κακή οργάνωση της διοικήσεως ή απλώς αλλαγή της άποψης του νομοθέτη και τροποποίηση της διαδικασίας, πλην όμως σε καμία περίπτωση η θέσπιση κάθε φορά διαφορετικών προϋποθέσεων για την εκτύλιξη μιας διοικητικής διαδικασίας δεν μπορεί να προκαλέσει ζήτημα παραβίασης της αρχής της ισότητας.

Κατόπιν αυτών, πρέπει η υπό κρίση υπόθεση να αναπεμφθεί στο αρμόδιο Ι Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου για την περαιτέρω εξέτασή της, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 32 παρ. 1 εδάφιο τέταρτο του ν. 4129/2013.

Μετά το τέλος της συνεδριάσεως συντάχθηκε το παρόν πρακτικό, το οποίο, αφού θεωρήθηκε και εγκρίθηκε από τον Πρόεδρο, υπογράφεται από τον ίδιο και τη Γραμματέα.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΓΓΕΛΑΡΑΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

**Για την ακρίβεια
Η Γραμματέας**

Ελένη Αυγουστόγλου